

Karolína Horáková: Jahodová

Naposledy se nadechl. Následně byl nemilosrdně uvržen do víru husté červené tmy a vše kolem ho začalo drtit. Kašovitá červeň se mu bez optání vmísila mezi vlasy, ze všech stran se na něj natlačila a obalila jej jako larvu. Měl strach, že tohle bude jeho konec. Byl naprosto bezmocný, uvězněný, všechno kolem sílilo, zatímco on slábl. Připadalo mu, že se noří čím dál hloub. Že ho hmota pomalu polyká a že není úniku. Dusil se. Ocítl se na dně svých sil. Už nemohl, nemohl dál.

Seshora přišlo mocné trhnutí a on vyletěl z té hlubiny beznaděje, jako by byl vystřelen z praku. Cítil něčí ruku. Světlo. A vzduch. Spoustu vzduchu provoněného svobodou a čerstvou kávou. Na stropě visel lustr, podlaha byla potažená kobercem a zdi natřené na bílo. Vše v uctivé vzdálenosti. Nikdo se na něj nemačkal. Tak, jak to mělo být.

Jenom ty dobře známé prsty ho zkušeně a se vší něhou držely ve vzduchu nad dřevěným povrchem stolečku, kde kromě hrnku s kávou stála i nevinně vyhlížející plechovka s červenou barvou.

Štětce na sobě zaznamenal malířův pohled. Pouze krátký, potom si starší muž levou rukou, špinavou od barvy, prohrábl dlouhé šedé vlasy a se skeptickým výrazem si začal prohlížet plátno před sebou. Štětce ho už znal dost dlouho na to, aby viděl, kdy je malíř se svým dílem skutečně nespokojený. Teď tomu tak nebylo.

Na plátně se skvěla scénérie temné plochy pokryté čárkami stébel s jasným bílým kotoučem měsíce klesajícím k obzoru v pozadí. Uprostřed obrazu seděl přízrak zahalený v černém potřhaném plášti, jemuž byly z obličeje skrytého ve stínu kápě vidět jenom dva zářící tesáky. Přízrak svíral dlouhými kostnatými prsty paži krásné mrtvolně bledé dívky v šatech barvy leknínů. Celý výjev lemoval rám z drobných rudých květů vytvořených několika jednoduchými tahy.

Malíř se usmál.

„Krev,” prohodil tiše sám k sobě. „Jak by mohl mít tesáky, ze kterých nestéká krev?” Přiblížil se k obrazu a zvedl štětce, který měl štětinky stále plné červeně, před sebe. Štětce byl náhle plný vzrušeného očekávání a snad pouze prsty pevně svírající jeho násadu mu bránily v tom, aby se neroztřásl. On věděl, co teď přijde. Jenom on.

Držel vlasy poslušně narovnané a čím víc se blížil k netvorově špičaté bradě, tím víc se nemohl dočkat. Viděl už detailně jednotlivá vlákna plátna. Každou chvíli, každou chvíli to přijde...

Dotkl se obrazu. Ovanul ho svěží noční vánek, dolehl k němu cinkot kostelní věže z dále. Tmavošedá tráva mu pohladila násadu. Měsíc osvětloval krajinu chladnou září. Štětec se natáhl k přízrakově chrupu a jemně ho potřel. Vytvořil na něm tenký jasně červený povlak. Potom se rozhlédl kolem. Před ním se obzor táhl až k namodralým vrcholům hor. Za ním se rozprostírala louka protkaná úzkými cestičkami a místy pocukrovaná kameny, mezi nimiž rostly mladé stromky. A kolem celé scény se donekonečna táhl neprostupný tunel z rudých, sladce vonících květů.

„Hyldo...“ zaslechl chraplavý hlas muže v kápi, „stejně ta marmeláda bude vždycky chutnat tak olejovitě, že?“ otázal se se zkřivenými ústy a odložil poloprázdnou zavařovačku zpátky za velký kámen.

Dívka pomalu, otráveně přikývla. Potom ale zřejmě nedokázala zabránit úsměvu.

„Zlato, ale moc ti to s tou červenou sluší.“

Štětec si blaženě protáhl vlasy. Tohle byl svět vytvořený malířem, který ale patřil jenom jemu. Protože jenom on do něj uměl vklouznout. Jenom on ho uměl navštívit a jenom on si směl užít pobyt v něm. Jenom on měl to privilegium vlastnit svůj malý soukromý svět.

„To tobě to sluší i bez ní, má drahá,“ prohodil přízrak se slyšitelnou něžností v hlase.

Štětec náhle ucítil tah a potom místo trávy spatřil opět černě nabarvenou tkaninu. Malíř ho odtáhl a přesunul nad Hyldino holé rameno.

„Musí být vidět, jak Klementina trpěla,“ poznamenal opět pro sebe malíř.

„Hylda,“ opravil ho v duchu štětec. Vážně, někdy se musel ptát, jestli malíř vůbec věděl, co tvoří. Potom se ale opět ponořil do světa barev.

Dotkl se Hyldiny pokožky. Byla jemná, ale studená. Přejel po ní, aby vytvořil ránu. Čtyři nevelké skvrny vedle sebe jako otisky od zubů.

Zároveň spatřil, jak se k ní přízrak naklonil a zatímco jí laskal prsty tvář, přesunul hlavu nad místo, kde štětec pracoval. Políbil ji a potom se zase odtáhl. Na rameni jí zůstaly čtyři malé červené skvrny.

„Říkal jsi, že já od té marmelády být nepotřebuju,“ zasmála se Hylda.

Štětec se zase objevil uprostřed pokoje mezi čtyřmi stěnami.

„Dokonalé,“ prohlásil malíř. Potom ruku se štětcem oddálil a sáhl po sklenici s čistou vodou.

Štětec se naposledy zoufale nadechl. Následně byl nemilosrdně uvržen do víru čiré tekutiny a vše kolem ho začalo drtit. Ledový proud se mu bez optání vmísil mezi vlasy, ze všech stran se na něj natlačil a obalil jej jako larvu. Měl strach, že tohle bude jeho konec.